

Благодарилъ на маркиза много
И сърдеченъ поздравъ му изпратилъ.

Тъй котакътъ нѣколко недѣли,
Веднажъ зайци, другъ пжтъ пѣдпѣдъци,
Току носѣлъ на царя подарѣкъ.
И ей веднажъ котакътъ научилъ,
Че се кани царьтъ съ дъщеря си
(Невиждана чудна хубавица)
Да отиде на дълга разходка.
Край рѣката пжтътъ имъ минавалъ.
Хуква котътъ при своя стопанинъ
И му казва: „Само ме послушай,
И щастливъ ти — богаташъ ще станешъ.
Всичкото е въ това: ейсегичка
Да отидешъ въ рѣката да влѣзнешъ,
Всичко друго остави на мене.
Влѣзъ въ рѣката и стой мълчешката!“
Лесно било за нашъ Карабаса
Да изпълни съвѣта на кота.
Въ туй задушно и горещо врѣме
Той съ охота нагазилъ рѣката
И навлѣзълъ до шия въ водата.
Ето иде царьтъ съ дъщерята.
Отъ все гърло виква котаракътъ:
„Разбойници, разбойници! Помощъ!“
— Какво има? — го запитва царьтъ.
„Ограбиха маркизъ Карабаса,
Въ рѣката го хвърлиха безъ милость,
Ето вижте той вече потъва!“
Царьтъ знакъ далъ и всички боляри
Се хвърлили да вадятъ маркиза.
А котакътъ на царя пришепналъ:
„Силни царю, трѣбва да обадя,
Че маркизътъ е голъ-голеничѣкъ —
Ограбиха всичкитѣ му дрехи“.